

[Kjelgaard]

Men store dele af den indenlandske udvikling kan heller ikke styres politisk, takket være vort økonomiske system, der er baseret på prisdannelse og markedsstyring af produktion og omsætning.

Fremtiden er svær at spå om. Mange kloge hoveder har været beskæftiget med prognoser for den fremtidige udvikling. Vi har set Perspektivplan I, der på en lang række områder har skudt ved siden af. Vi har også set PP II, der på visse punkter næsten var forældet, da den udkom. Forlaget Børsen har for nylig udgivet en Hudson-rapport om Danmark i Europa 1990, og Industrirådet har offentliggjort sit debatoplæg om industrien i fremtidens Danmark. Regeringen har tegnet sit økonomiske billede i det nye finanslovsforslag, og vismændene har fremsat deres synspunkter, der er betydeligt mere pessimistiske end regeringens.

Forskellige forfattere beskæftiger sig med fremtiden, f. eks. den amerikanske Paul E. Erdman, hvis bog »Krakket i 1979« netop er udkommet på dansk. Det er en bog, der sætter spørgsmålstegn ved, om en enkelt persons storhedsvanvid vil føre til den industrielle vestlige verdens død. Vil vi, lige så hurtigt som vi har presset levestandarden i vejret, blive nødt til at gå tilbage til den tid, da man kørte med hestevogn? Vil vi være en industrination med viljen til at producere sig ud af vanskelighederne, eller vil vi have nulvækst, dvs. gå tilbage i levestandard og med tiden indskrænke os til at være EFs sommerhusområde?

Der er mange muligheder, men tiden er inde til at træffe beslutninger, til at føre den fremtidige politik. Hvad er det, vi vil?

Presset for at beskytte industrien inden for EF bliver stadig større. Men det tror jeg desværre ikke der kan gøres ret meget ved. Restriktioner løser ingen problemer.

Jeg tror på dansk industri. Jeg tror fortsat på, at industrien i fremtidens Danmark vil komme til at spille en væsentlig rolle, som den gør det i dag. Det er et vigtigt og godt initiativ, at industrien selv er kommet med et debatoplæg og giver udtryk for sin holdning. Man skriver f. eks. i indledningen: »Bag skriftet ligger industriens ønske om at yde et bidrag til belysning af nogle fundamentale sammenhænge i samfundet. Ud af disse sammenhænge løfter sig fremtidsopgaver, som netop industrien – hvis den økonomisk får

lov hertil – vil være i stand til at løse sammen med andre erhverv.«

Man kan næsten høre begejstringens vingesus: løfter sig fremtidsopgaver . . . hvis man økonomisk får lov til det.

Nu skal jeg ikke tale Industrirådets sag, det kan man gøre bedre selv, jeg skal bare slå fast, at det er ikke os, der venter på industrien, det er industrien, der venter på os. Man venter på at få noget at vide om den fremtidige energiforsyning. Det har vi i det konservative folkeparti flere gange forsøgt at få noget at vide om. Man venter på at få noget at vide om de forventede priser på energi, på fremtidige råvarer. Man forventer at vide noget om den økonomiske udvikling fremover, udviklingen i lønninger, rente, sammenlignet med den del af verden, vi skal konkurrere med. Man forventer at få noget at vide om de byrder, det offentlige fremover vil pålægge industrien i form af skatter og afgifter, i form af pris- eller avanceindgreb. Man forventer planlægning i erhvervspolitikken, i den økonomiske politik, i trafikken, i uddannelse, i forskning og mange andre ting. Kort sagt: det, man venter på, er at høre signaler, der kunne tydes som stabilitet.

Ved stabilitet forstår jeg også et forsøg på at rette det skæve Danmark op. Udviklingen er gået skævt på en række områder. Alt for lille en del af industrien er så konkurrence-dygtig, at den magter af finansiere den enorme offentlige sektor, vi har fået opbygget. Alt for stor en del af vore kapitalressourcer er investeret i boligbyggeri, og alt for stor en del af vor samlede indtægt bliver brugt til forbrug. Derfor er tiden inde – vel at mærke hvis vi er enige om, at vi kun kan producere os ud af vanskelighederne – til, at regeringen sørger for, at stigningen i de offentlige udgifter reduceres, at boligbyggeriet fastholdes på et noget lavere niveau end i de senere år, at erhvervenes og ikke mindst industriens konkurrenceevne styrkes, og at den samlede opsparring forøges betydeligt. Vi kan ikke undvære industrien, den giver meningsfyldt arbejde til mange mennesker og vil også fremover gøre det, hvis den får mulighed for det. Derfor må vi have tingene planlagt, derfor må vi have ængstelsen for mangel på energi fremover månet i jorden, derfor må truslerne om ØD og socialisering og den slags fjernes. Vi må have usikkerheden væk, vi skal have skabt stabilitet og tryghed, så kommer trivse-